

„Ved Siden af Erkjendelsen af disse Punkter havde jeg endnu en anden Erkjendelse, den nemlig, at de militære Medlemmer, som indtraadte i Kommissionen, i en vis Retning ikke vare i Stand til at opfylde det dem betroede Sværv saaledes, som det kunde ønskes. Vi vare alle Jagtmænd. Enhver af os havde under Livets Gjæring været bragt til at betragte sit specielle Vaaben meget nøie og sætte sig ind i dets Væsen og dets Brug; men vi savnede Nogen, der havde deltaget i Hærens Organisation i det Store, altsaa været beskæftiget i de større Administrationsforhold, og jeg tør maaske kalde de Herrer af Kommissionen, som sidde her, til Vidne paa, at jeg ikke har forspmt gjentagende at udtale dette og henlede Opmærksomheden paa, hvor sørgeligt det var, at der ikke blandt os fandtes Officerer af Generalstaben, Oberstmand af Intendanturen osv., der havde den Overføgt over Hærens Forhold i det Store, som ingen af os Andre paa Grund af vor Forhold ret kunde have.“ Og lidt senere siger den samme Taler: „Men alle de udmærkede Gæner, hvoraf jeg fandt de civile Medlemmer af Kommissionen i Besiddelse, kunde naturligvis ikke være tilstrækkelige til at fflasse den bedste Plan frem, naar ikke den Veiledning, som kom fra de militære Medlemmer, var fyldestgjørende; denne Veiledning maatte dog altid blive det væsentligste Grundlag. I den Retning har jeg, og jeg tror at kunne sige ogsaa mine militære Kammerater i Kommissionen, bestandig havt den Højest, at vi ikke ganske vare i Stand til at give, hvad der behøvedes, dels af de Grunde, jeg allerede har nævnt, dels vel ogsaa, fordi vi ikke vare i Stand til at fremsætte vore Tanker saa klart, som det havde været ønskeligt.“ Men det fremgaar endvidere af Rigsdagstidenden, at vi i vor Midte have en Mand, som erklærer sig at være Sjælen i Forsvarskommissionens Arbejde, og han er ikke Saghyndig. Det er det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Balgkreds (Fenger), som, Spalte 3657, siger: „Naar man har fflyslet saameget med et Arbejde som det, der har ligget til Grund for det her foreliggende Lovudkast, og man i dette har nedlagt saamange af sit Livs Erfaringer og bedste Tanker, som jeg har gjort, kan det ikke være Andet end meget behageligt at erfare, at et saadant Arbejde har vundet saameget Bifald o. s. v.“ Spørger man nu desuden om, hvorledes man i Forsvarskommissionen stillede sig ligeoverfor bestemte Udtalelser fra de militære Saghyndiges Side, saa skal jeg tillade mig at citere det samme ærede Medlem, som jeg nu sidst citerede. Han siger saaledes Spalte 3661: „Da vi civile Mænd kom sammen med Militære, og det udmærkede Militære, for at drøfte Landets Forsvarsvæsen, og Tælen kom paa Mandstabet's Uddannelse, var det første Spørgsmaal, som vi maatte gjøre disse Militære, dette: „Hvad er efter deres Skjon Minimum for den dygtige Solbats Uddannelse; hvad er den mindste Tid,

hvormed man kan være nøiet, for at uddanne en Solbat saaledes, at man virkelig kan sige, at paa ham kan man stole? Derpaa svarede disse Mænd, der ere saa oplyste, kyndige, dygtige og fordomsfrie Militære, som jeg nogenstunde i mit Liv har truffet paa, efterat vi meget indtrængende havde stillet dette Spørgsmaal til dem: 12 til 16 Maanedg; under den Tid kan man ikke vente at faae et Infanteri, som man paa nogen Maade kan være tjent med at føre i Felten.“ Jeg skal referere Fortættelsen. Saa foreslog de civile Medlemmer af Kommissionen de militære Medlemmer, om man dog ikke kunde tænke sig Muligheden af at indføre det, der senere fik Udtryk i Flinkhedsystemet, og derpaa svarede de militære Medlemmer: „Derom kunne vi ikke have nogen Mening.“ Dette System blev saa bragt ind her i Thinget, hvor det blev forfattet. Nu vil jeg spørge de Herrer, naar de sammenligne Hærløven af 1867 med disse Udtalelser fra de militære Saghyndiges Side om den Tid, der behøves for at uddanne en Infanterist paa god og brugbar Maade, om man med nogen Grund af Ret kan sige, at man i Forsvarskommissionen i et saadant Hovedspørgsmaal har fulgt de militære Medlemmer. Kun denne Bemærkning ligeoverfor hvad det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Balgkreds (Bojfen) fremsatte. — Hvad selve Sagen angaar, har jo Hærløven været 4 Gange til 1ste Behandling her i Thinget. Denne Gang er det lykkes at faae den til 2den Behandling, og det er jo til en vis Grad en Glæde; men ser man hen til, hvorledes Flertallet har stillet sig, saa bliver Glæden meget kortvarig, idet Lovforslaget er behandlet paa en saadan Maade, at man her har anvendt den bekendte Besælfte Kurmethode: Man har villet kurere Patienten ved at slaa ham ihjel. I dette Udvalg har der i 4 Aar sidde de samme 6 Medlemmer af Flertallet, medens det øvrige Personale er noget forandret, og den første Betænkning, der foreligger, er af 1873. Dengang sluttede Udvalgets maritime Medlem, Kommandør Schønheyder, sig til Udvalgets Flertal, men ikke desmindre ansaa man det dengang for Hovedopgaven at styrke det Bestaaende. Nu er man i Betænkningerne fra 1875 og 1876 kommen til Erkjendelsen af noget ganske Nyt. Man har gjort den mærkverdige Opdagelse, at „ved Forsvarsløvene af 1867 blev der givet Hæren en saa stor Overvægt overfor Søværnet, som man ikke kan finde stemmende med Landets naturlige Forhold, hvis Karakter væsentlig bestemmes ved de mange Belter, Fjorde og Sunde“. Hvorledes man er kommen til den Aufkløelse, er mig en fuldstændig Gaade. I 1874 afgav man ingen Betænkning; man har maaske først villet sove paa sine Meninger, og da man saa i 1875 vaagnede med fornyede Kræfter, git den Sandhed op, som nu har fundet sit Udtryk i Betænkningen. Skal nu imidlertid en saadan Sætning fremsættes,